

STRATENÉ
DIEVČATÁ
v
PARÍŽI

PAM JENOFF

Od autorky svetového bestselleru *Vlak sirôt*

Ljndeni

Stratené dievčatá v Paríži

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Pam Jenoff

Stratené dievčatá v Paríži – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

STRATENÉ DIEVČATÁ V PARÍŽI

PAM JENOFF

STRATENÉ
DIEVČATÁ
PÁRÍŽI

Ljndeni

Venujem rodine

*„Vo vojne je pravda taká vzácna,
že by ju vždy mali chrániť pred lžami.“*

– Winston Churchill

PRVÁ KAPITOLA

GRACE

New York, 1946

Keby Grace Healeyová neurobila druhú najhoršiu chybu vo svojom živote, nikdy by ten kufor nenašla.

Bolo deväť dvadsať v utorok ráno a ona sa už mala ponáhľať na juh, na prvý z dvoch autobusov, ktorými chodila do centra mesta z ubytovne v Hell's Kitchen do kancelárie na Lower East Side, kde pracovala. Bola na ceste do práce, ponáhľala sa na juh po Madison Avenue, zväzujúc si vlasy do nízkeho uzla. Rýchlo si vyzliekla kabát napriek chladu, aby si mohla vyzliecť aj zelený sveter. Nechcela, aby si Frankie všimol, že je to ten istý, ktorý mala v práci aj predchádzajúci deň, a nepomyslel si náhodou, či vôbec bola doma.

Zastala, aby si prezrela svoj odraz vo výklade lacného obchodu. Kiežby bol otvorený, kúpila by si púder na prekrytie škrabancov na krku a trocha kolínskej na prekrytie jednodňového pachu starej brandy zmiešaného s Markovou vodou po holení, z ktorej sa jej po každom vdýchnutí krú-

tila hlava. Na rohu sedel akýsi opilec, stonal a snažil sa zaspať. Pozrela na jeho bledú tvár, sivú, bez života a pocítila k nemu súcit. Vo vedľajšej uličke ktosi trieskal po kontajneri na odpadky a jej pri tom zvuku ešte viac trešľalo v hlave. Celý New York vyzeral zelený ako po opici. Alebo možno bola len ona zo všetkého zmätená.

Cez Madison zavial ostrý februárový vietor, zástavky na mrakodrapoch sa silno zatrepotali. Pomedzi odpadky poletovali staré pokrčené noviny. Zvony v Saint Agnes odbili pol desiatej, Grace si pritiahla vyššie golier a pustila sa do behu. Stanica Grand Central sa už črtala blízko pred ňou. Ešte kúsok, a zabočí na Štyridsiatu druhú ulicu a chytí expresný autobus do centra Lexingtonu.

No keď sa približovala ku križovatke so Štyridsiatou treťou, zistila, že ulica pred ňou je zablokovaná. Stáli na nej krížom tri policajné autá, zabraňovali vstupu na Madison a nikto sa nedostal ďalej na juh. Grace si pomyslela, že sa stala automobilová nehoda, všimla si čierny Studebaker, ktorý stál krížom cez ulicu a spod kapoty sa mu dymilo. V okolitých uliciach sa hromadili autá, súperili o miesto s autobusmi a taxíkmi či dodávkami. Druhé auto, ktoré by bolo účastníkom dopravnej nehody, však nebolo vidieť. A na rohu stála iba jedna sanitka. Záchranári sa neponáhľali, stáli, opierali sa o svoje vozidlo a fajčili.

Grace vykročila k policajtovi, ktorému z policajnej uniformy vytrčala tučná tvár. Na uniforme námorníckej modrej farby mal zlaté gombíky. „Prepáčte, bude tá ulica zatvorená dlho? Meškám do práce.“

Pozrel na ňu pohrdavo spod čapice, ako keby napriek tomu, že všetky ženy, ktoré poslušne pracovali vo fabrikách namiesto mužov, ktorí narukovali a šli bojovať do zámoria,

bola stále predstava pracujúcej ženy na smiech. „Tadiaľto sa nedostanete,“ odvetil oficiálne. „Nebude to tak skoro.“

„Čo sa stalo?“ opýtala sa, ale policajt sa odvrátil. Grace urobila krok dopredu a natiahla krk, aby lepšie videla.

„Nejakú ženu zrazilo auto a zomrela,“ odvetil muž v plochom vlnenom klobúku za ňou.

Grace si všimla rozbité čelné sklo Studebakera a zrazu jej prišlo zle. „Božemôj,“ prehodila.

„Nevidel som to,“ pokračoval muž, „ale ktosi hovoril, že zomrela na mieste. Aspoň netrpela.“

Aspoň. To slovo Grace počula až príliš často potom, ako zomrel Tom. Aspoň je ešte mladá. Aspoň nemali deti – ako keby to tak malo byť ľahšie. (Deti, pomyslela si občas, by neboli žiadne bremeno, aspoň by jej po ňom niečo ostalo.)

„Nikto nevie, kedy, kde a ako skončí,“ zašomral ten v čapici vedľa nej. Grace na to nepovedala nič. Tomova smrť bola tiež nečakaná, džíp sa prevrátil cestou z vojenskej základne na železničnú stanicu v Georgii. Mieril do New Yorku, aby sa s ňou ešte stretol pred nasadením do boja. Nazvali ho vojnovou obeťou, ale bola to nehoda, ktorá sa mohla stať kdekoľvek.

Vtom zasvietilo svetlo na kamere akéhosi novinára a Grace zažmurkala. Zaclonila si oči a ustupovala dozadu cez dav, ktorý sa medzitým vytvoril. Navôkol páchol cigaretový dym, pot a parfumy.

Až keď sa ocitla ďalej od policajnej barikády, pozrela cez plece. Štyridsiata tretia ulica bola zablokovaná aj zo západu, čiže ani tadiaľ by sa nedostala. Ak sa vráti cez Madison a obíde stanicu z druhej strany, bude jej to trvať ďalšiu polhodinu, takže príde do práce ešte neskôr. Znova prekliala v duchu predchádzajúcu noc. Keby nebolo Marka, teraz by

tu nestála a nepremýšľala, čo má na výber. Len prejsť cez Grand Central – miesto, o ktorom sa zaprisahala, že tam už nikdy nevkročí.

Grace však nemala na výber. Stanica Grand Central sa pred ňou týčila, jej masívne tiene zahaľovali chodník. Cez dvere prúdil nekonečný zástup cestujúcich. Predstavila si vnútro stanice, veľkú halu, kam cez vitrážové okná prenikalo svetlo, veľké hodiny, pod ktorými sa stretávali priatelia a milenci. Niežeby to miesto nechcela znova vidieť, ale tí ľudia... Dievčatá s narúžovanými perami, ktoré si tlačili jazyk k zubom, aby sa im na ne neodtlačil rúž, a v očakávaní zvierali kabelky. Čerstvo umyté deti, trochu nervózne pri pohľade na otca, ktorého si nepamätali, lebo odišiel, keď boli ešte batolátá. Vojaci v uniformách, vyskakujúci z vlakov na nástupište so zvädnutými margarétami v ruke. Ona sa stretnutia nikdy nedočkala.

Mohla by sa vzdať a jednoducho sa vrátiť domov. Túžila po príjemnom kúpeli, možno by si aj zdriemla. No musela sa dostať do práce. Frankie mal o desiatej stretnutie s nejakou francúzskou rodinou a ona mala zapisovať. A potom mali prísť Rosenbergovci pozrieť si papiere súvisiace s bytom. Normálne na svojej práci mala rada, keď sa strácala v problémoch iných. No dnes jej zodpovednosť ťažko dosadla na plecía.

Nie, musí kráčať dopredu, to je jej jediná možnosť. Grace vystrela plecía a vykročila ku Grand Central.

Vošla dnu staničnými dverami. Bolo to prvý raz, čo tu bola od toho popoludnia, keď pricestovala z Connecticutu v najlepších šatách, s dokonale vyčesanými vlasmi, na ktorých mala pekný klobúčik. Tom o tretej z Filadelfie neprišiel, tam mal presadnúť na iný vlak. Predpokladala, že ho

nestihol. Keď sa neobjavil ani ďalším vlakom, trochu zner-
vóznela. Pozrela na tabuľu vedľa informačnej búdky v strede
haly, kam ľudia pripínali odkazy, či Tom náhodou neprišiel
skôr a ona ho nejako minula. Nemala však kde a ako ho hľa-
dať, a tak jej nezostávala iná možnosť, iba čakať. Zjedla hot-
dog, rozmazala si pery a cítila v ústach kyslastú pachuť. Pre-
čítala si titulky v novinách vyložených v novinovom stánku
druhý aj tretí raz. Vlaky prichádzali a ľudia z nich vystupo-
vali, na nástupište sa valili vojaci, ale Tom medzi nimi ne-
bol. Keď prišiel posledný nočný vlak o pol deviatej, bola už
od nervozity celá bez seba. Tom by ju nikdy nenechal takto
čakať. Čo sa stalo? Napokon sa objavil červenovlasý poru-
čík, ktorého poznala zo slávnostnej vojenskej prisahy. Podi-
šiel k nej s výrazom na tvári, ktorý hovoril za všetko. Aj te-
raz stále cítila na pokožke neznáme ruky, ktoré ju zachytili,
keď sa jej podlomili kolená.

Stanica vyzerala aj teraz rovnako ako v ten večer, plná ne-
konečného prúdu cestovateľov a dochádzajúcich. Ten tok
však nenarušil myšlienku, ktorá sa jej usadila v hlave za po-
sledné mesiace. Len prejdeš, a to bude všetko, vravela si v du-
chu. Široký východ na opačnej strane haly ju lákal ako ma-
ják. Nemusi sa predsa zastavovať a na nič spomínať.

Čosi ju v tej chvíli potiaholo za nohu, ako keby to boli
malé detské prsty. Grace zastala a pozrela sa za seba. Len sa jej
na pančuche pustilo očko. Vari jej to urobil Mark? Očko sa
s každým krokom zväčšovalo, vyčnievala jej už takmer po-
lovica lýtka. Bola v pokušení úplne si tie pančuchy vyzliecť.

Grace sa rozbehla k schodom vedúcim k verejným toa-
letám na nižšom poschodí. Ako prechádzala popri lavičke,
zakopla a takmer spadla. Noha sa jej vykrútila, zaplavila
ju vlna bolesti vystreľujúca z členka. Dokrивkala k lavičke,

sadla si a zdvihla nohu. Podpätok, ktorý si nedala poriadne opraviť, sa asi znova odtrhol, pomyslela si. Lenže topánka bola neporušená. Nie, pod lavičkou bolo čosi, o čo zakopla. Hnedý kufor, ktorý tam ktosi pohodil. Znechutene sa poobzerala, premýšľajúc, kto bol taký nezodpovedný a nechal ho tu len tak, ale nikoho nablízku nevidela. Ľudia ne všímavavo prechádzali okolo nej. Možno niekto, komu patrilo, šiel na toaletu alebo si kúpiť noviny. Posunula ho hlbšie pod lavičku, aby oň už nikto pri chôdzi nezakopol.

Pri dverách na dámske toalety si Grace všimla sedieť na zemi muža v potrhannej uniforme. Na zlomok sekundy pocítila šťastie, že Tom neprežil a nevrátil sa taký zničený ako muž pred jej očami. Neprišiel domov vydesený na smrť, ako to videla teraz na mnohých, ktorí boli zlomení, no napriek tomu sa snažili tváriť odvážne. Grace siahla do vrečka, či tam nemá nejaké drobné, nemyslela radšej na kávu, po ktorej tak túžila. Bude sa musieť zaobísť bez nej. Vtisla drobné mužovi do popraskanej dlane. Jednoducho sa nemohla len tak odvrátiť a odísť.

Potom vošla na toalety a v jednej sa zamkla, aby si vyzliekla pančuchy. Podišla k zrkadlu, aby si upravila havranie vlasy a znova narúžovala pery. Cítila na nich stále všetko to, čo sa stalo predchádzajúcu noc. Pri vedľajšom umývadle si žena mladšia ako ona naprávala kabát na guľatom bruchu. Všade navôkol bolo teraz vidieť tehotné ženy s plodmi radostných stretnutí s chlapmi, ktorí sa vrátili domov z vojny. Grace cítila, že žena si premeriava jej neupravený vzhľad. Odsudzujúco.

Znovu si uvedomila, ako veľmi bude meškať do práce, a vybehla z toalety. Zasa prechádzala cez halu a všimla si, že kufor, o ktorý pred chvíľou zakopla, stále leží na mieste. Poobzerala sa, či neuvidí niekoho, komu by patrilo.

Keď však nikoho takého nevidela, rozhodla sa, že kufor preskúma. Bol úplne obyčajný, obľý ako ostatné, ktoré nosili cestujúci na stanicu každý deň, s ošúchanou rukoväťou, ale tá na ňom asi bola najkrajšia. Tento kufor však nikto nenesol, ležal zabudnutý pod lavičkou. Opustený. Vari ho ktosi stratil? Grace sa na chvíľu zastavila a spomenula si na príbeh z vojny o kufri, v ktorom bola bomba. Predtým to tak bolo, že za každým rohom na vás číhalo nejaké nebezpečenstvo alebo útok. To sa však už pomínulo.

Grace si znova prezrela kufor, či tam nenájde niečie meno. Na boku naozaj bolo, napísané kriedou. Spomenula si na Frankových klientov, ktorí prežili a Nemci ich prinútili napísať ich mená na svoje kufre s falošným príslubom, že sa k svojim veciam znova dostanú. Na tomto kufri však bolo len jedno slovo: Triggová.

Grace uvažovala, aké má možnosti: oznámiť to nosičovi batožiny, alebo jednoducho odísť. Už aj tak meškala do práce. No premočila ju zvedavosť. Možno je vnútri nejaká ceduľka. Pohrávala sa so zapínaním, až sa napokon kufor otvoril a prstami trochu pootvorila vrchnák. Pozrela cez plece, ako keby ju každú chvíľu mal niekto prichytiť. Potom nazrela do kufra. Veci boli pekne zabalené, videla v ňom striebornú kefu na vlasy a v rohu nerozbalené levandulové mydlo. V strede bolo dokonale uložené dámske oblečenie. V zadnej časti zbadala pár detských topánok, ale žiadne detské oblečenie tam nebolo.

Zrazu mala pocit, že vnikla niekomu do súkromia (aj to tak bolo). Grace rýchlo odtiahla ruku. V tej chvíli si však porezala ukazovák. „Au!“ vykrikla s hrôzou, keď na ňom zbadala krv. Strčila si prst do úst a sala, aby krvácanie ustalo. Potom siahla do kufra druhou rukou, lebo chcela zistiť,

na čom sa porezala. Na žiletke alebo na noži? Pod oblečným bola obálka, hrubá asi pol centimetra. A porezal ju jej ostrý okraj. Nechaj ju na pokoji, vravel jej vnútorný hlas. No Grace sa nemohla zastaviť a obálku otvorila.

Vnútri ležalo niekoľko fotografií, starostlivo zabalených v kúsku čipky. Grace ich vytiahla a zašpinila čipku krvou. To sa už nebude dať vyprať, pomyslela si. Vnútri bol asi tučet fotografií a na každej mladá žena. Vyzerali odlišne, nie ako nejaké príbuzné. Niektoré mali na sebe vojenskú uniformu, iné naškrobené blúzky alebo svetríky. Ani jedna z nich nemala viac ako dvadsaťpäť rokov.

Grace nemala dobrý pocit, keď sa pozerala na fotky cudzích žien. Najradšej by ich rýchlo odhodila a zabudla, že ich vôbec videla. No oči tých dievčat na fotkách boli temné a zvláštne ju priťahovali. Ale prečo?

V tej chvíli sa vonku rozoznели sirény. Grace mala pocit, akoby to bol signál, že ju prišli policajti zatknúť za to, že otvorila cudzí kufor. Narýchlo znova zabalila fotky do čipkoviny, aby ich vložila do kufru. No čipka sa pokrčila a nevedela balíček strčiť naspäť do obálky. Sirény zazneli hlasnejšie. Nemala čas. Rýchlo strčila fotky do svojej kabelky a potom potisla kufor naspäť pod lavičku nohou, aby ho nikto nevidel.

Keď vykročila k východu, rana na prste jej pulzovala. „Mala som to tušiť,“ zašomrala si popod nos. „Mala som vedieť, že na tej stanici nevzide nič dobré.“

DRUHÁ KAPITOLA

ELEANOR

Londýn, 1943

Šéf sa očividne hneval.

Búchal veľkou rukou po dlhom konferenčnom stole tak silno, až šálky nadskakovali a čaj sa vylieval cez okraje aj na vzdialenom konci. Normálna vrava a ruch pri rannom stretnutí stíchli. Tvár mu očervenela.

„Zajali ďalších dvoch agentov,“ zahromžil, bolo mu jedno, ako hlasno hovorí. Jeden zo zapisovateľov prechádzajúci práve po chodbe zastal a vytreštil od ľaku oči. Eleanor rýchlo vstala, aby zatvorila dvere, až sa rozvíril cigaretový dym vznášajúci sa v miestnosti.

„Áno, pane,“ zakoktal kapitán Michales, atašé kráľovského letectva. „Agentov, ktorých zhodili v blízkosti Marseille, zatkli iba niekoľko hodín po príchode. Neozývajú sa a predpokladáme, že sú mŕtvi.“

„Ktorí?“ opýtal sa Gregory Winslow, riaditeľ jednotky pre špeciálne operácie. Predtým mal hodnosť plukovníka

v armáde a vyznamenal sa v prvej svetovej vojne. Teraz mal takmer šesťdesiat, no stále zostával chlap na svojom mieste a všetci ho oslovovali šéf.

Kapitán Michaels sa pri tej otázke zatváril zmätene. Pre tých, ktorí viedli operáciu na diaľku, boli agenti iba postavy bez mena.

No Eleanor vedľa neho bola pohotovejšia. „Harry James. Narodil sa v Kanade a vyštudoval Magdalen College v Oxforde. Ewan Peterson, bývalý príslušník leteckých síl.“ Poznala podrobnosti o každom človeku, ktorého zhodili na nepriateľské územie.

„To je už druhé zatýkanie tento mesiac.“ Šéf hrýzol koniec fajky bez toho, aby si ju zapálil.

„Tretie,“ opravila ho opatrne Eleanor, nechcela v ňom vzbudzovať ešte väčší hnev, ale nechcela ani klamať. Prešli už takmer tri roky, čo Churchill vytvoril jednotku pre špeciálne operácie alebo SOE s cieľom „zaplaviť Európu“ sabotážami a rozvratnou činnosťou. Odvtedy dostali do Európy takmer tristo agentov, aby ničili železničné trate a fabriky vyrábajúce muníciu. Väčšina sa dostala do Francúzska, podobne ako jednotka nazývaná sekcia F, aby oslabil infraštruktúru a ozbrojila francúzskych partizánov pred dávno ohlasovanou inváziou Spojencov cez Lamanšský prieliv.

No vonku, za stenami sídla SOE na Baker Street túto jednotku vôbec nepovažovali za úspešnú. MI6 a spravodajské služby odmietali ich sabotáže, ich akcie považovali za amatérske a škodlivé. Úspech SOE sa ťažko posudzoval aj preto, že až do invázie sa ich činnosť v podstate nedala posúdiť. A posledné akcie naozaj nevychádzali, ich agentov zatýkali vo vysokom počte. Bola problémom rozsiahlosť akcií, stávali sa obeťami vlastného úspechu, alebo v tom bolo niečo celkom iné?

Šéf sa obrátil k Eleanor, novej koristi, ktorá zrazu zaujala levovu pozornosť. „Dopekla, čo sa deje, Triggová? Sú zle pripravení? Robia chyby?“

Eleanor zostala prekvapená. Prišla do SOE ako sekretárka krátko potom, ako organizácia vznikla. To, že ju prijali, bol ozaj boj – nielenže bola žena, ale pochádzala z Poľska, a okrem toho bola židovka. Nemala pocit, že tam patrí. Často premýšľala, ako to, že sa dostala z malej dedinky neďaleko Pinska až do mocného ústredia v Londýne. No presvedčila šéfa, aby jej dal šancu, a získala si jeho dôveru, lebo bola šikovná, vzdelaná, dôsledná a mala encyklopedickú pamäť. Hoci ju nepovýšil ani jej nepridal na plate, bola teraz viac ako poradkyňa. Šéf trval na tom, že nebude sedieť s ostatnými sekretárkami, ale pri konferenčnom stole hneď po jeho pravej ruke. (Podozrievala ho, že to tak zariadil preto, aby si vykompenzoval to, že bol na pravé ucho hluchý, s čím sa nikomu inému nepriznal. Vždy ho potom medzi štyrmi očami ešte raz o všetkom informovala, aby sa presvedčila, že mu nič neuniklo.)

Toto však bolo prvý raz, čo sa šéf opýtal na jej názor pred ostatnými. „Pane, určite to nie je výcvikom ani výkonom.“ Eleanor si zrazu uvedomila, že sa na ňu upierajú všetky zrak. Bola na seba hrdá, že v organizácii na seba nepriťahovala veľa pozornosti. No teraz akoby rozkvitla, predrala sa na povrch, lenže muži na ňu hľadeli skepticky.

„Tak potom čo?“ opýtal sa šéf netrpezlivo.

„Ide o to, že sú to muži.“ Eleanor starostlivo vážila slová. Nechcela sa ponáhľať, chcela, aby to prijal tak, aby ho to neurazilo. „Väčšina mladých Francúzov odchádza z miest. Odviedli ich lojálni dobrovoľníci, aby bojovali po boku francúzskych milícií Vichyho režimu, alebo ich uväznili, ak odmietli. Takže nateraz nie je možné, aby naši agenti zapadli.“

„Tak čo? Máme ich všetkých povolať naspäť?“

Eleanor pokrútila hlavou. Agentom nestačilo zostať v utajení. Potrebovali byť v styku s miestnymi, aby získali potrebné informácie. Časníčka v Lautrecu začula, ako sa vojaci hlasno bavia pri víne, farmárova žena si všimla zmeny prechodu vlakov po poliach – pozorovania miestnych obyvateľov predstavovali naozaj cenné informácie. Agenti okrem toho museli získať kontakt s *reseau*, miestnou sieťou odboja, aby posilnili svoje úsilie podkopať moc Nemcov. Nie, agenti sekcie F nemohli operovať z pivníc a jaskýň.

„Tak potom čo?“ nástojil šéf.

„Je aj iné riešenie...“ Zmlkla, keď sa na ňu netrpezlivo pozrel. Eleanor sa nikdy neocitla v situácii, že by nenachádzala slová, ale to, čo chcela práve povedať, bolo také trúfale, až sa toho bála. Zhlboka sa nadýchla. „Pošlite tam ženy.“

„Ženy? Nerozumiem.“

Zišlo jej to na um pred niekoľkými týždňami, keď sledovala jedno z dievčat v dešifrovacej miestnosti lúštiť správu, ktorá prišla od agenta vo Francúzsku. Škoda takého talentu, pomyslela si vtedy Eleanor. To dievča by malo podávať správy rovno z terénu. Lenže tá predstava bola taká cudzia, že chvíľu trvalo, kým sa samej Eleanor vykryštalizovala v hlave. Nechcela to rozoberať teraz, možno nikdy, ale stále ju nosila v hlave.

„Áno.“ Eleanor počula veľa príbehov o ženách v utajení, drsných agentkách pôsobiacich na východe, ktoré nosili správy a pomáhali pri úteku vojnovým zajatcom. Také veci sa diali aj počas prvej svetovej vojny, možno aj v širšom meradle, ako si ľudia uvedomovali. No bolo niečo celkom iné teraz také dievčatá vycvičiť a nasadiť.

„Ale čo by robili?“ opýtal sa šéf.

„To isté čo muži,“ odvetila Eleanor, zrazu otrávená tým, že má vysvetľovať to, čo je všetkým jasné. „Nosiť správy. Vysielat' vysielac'kou. Ozbrojovat' partizánov, rúcať mosty.“ Ženy si dokázali poradiť s takými úlohami na domácom fronte, nielen ošetrovať či strážiť. Dokázali ovládať proti-vzdušné zbrane a zhadzovať lietadlá. Prečo by nedokázali aj toto? A prečo je to také ťažké pochopiť?

„Ženský sektor?“ opýtal sa Michaels, neskrývajúc skep-ticizmus.

Eleanor si ho nevšímala, obrátila sa tvárou rovno k šéfovi. „Zamyslite sa nad tým, pane,“ prehodila, no v mysli mala jasnú predstavu. „Mladých mužov je vo Francúzsku málo, ale ženy sú všade. Naše agentky splynú s ostatnými na uli-
ciach, v obchodoch aj kaviarňach.“

„Ako ostatné ženy, ktoré už pracujú doma...“ Zaváhala, uvažovala nad neúnavnou prácou operátoriek vysielaciek pracujúcich pre SOE. Na jednej strane boli dokonalé: skúsené, múdre, oddané. No tieto výhody by ich na fronte znevýhodňovali. Boli jednoducho príliš zvyknuté na prácu operátoriek a videli a vedeli veľa na to, aby ich nasadili. „Ale tie by sme nemohli nasadiť. Museli by sme najat' celkom nové.“

„Ale kde by sme ich našli?“ opýtal sa šéf, ktorého tá predstava pravdepodobne zaujala.

„Na rovnakých miestach, ako hľadáme mužov.“ Bola pravda, že si nemali z čoho vyberať. „Například v organizáciách ako WAC alebo FANY, na univerzitách a obchodných akadémiách, vo fabrikách či rovno na ulici.“ Nebolo jasne stanovené, kto by bol ideálny agent, nemusel mať špeciálne vzdelanie. Šlo skôr o to, ako vycítiť, kto by to zvládol. „Rovnaký typ ľudí – múdry, prispôsobivý, dobrý vo fran-cúzštine,“ dodala.

„Ale museli by sme ich vycvičiť,“ zdôraznil Michales a znelo to ako neprekonateľná prekážka.

„Presne ako mužov,“ odvetila Eleanor. „Nikto sa nenarodí tak, aby všetko zvládol.“

„A potom?“ opýtal sa šéf.

„A potom ich nasadíme.“

„Pane,“ ozval sa Michaels. „Ženevská dohoda prísne zakazuje bojovať ženám.“ Muži za stolom súhlasne prikývli.

„Tá dohoda zakazuje veľa vecí,“ namietla Eleanor. Poznala všetky tajné postupy a spôsoby SOE, ako oni aj iné tajné služby v zúfalstve obchádzali zákony. „Môžu byť naoko príslušníkmi FANY.“

„Ale budeme riskovať životy manželiek, dcér a matiek,“ zdôraznil Michaels.

„Nepáči sa mi to,“ ozval sa jeden z mužov v uniforme na vzdialenom konci stola. Eleanor pocítila v žalúdku nervozitu. Šéf nebol až taký cieľavedomý vodca. Ak sa ostatní pridajú k Michaelsovi, môže od tej idey cúvnuť.

„Takže vám sa páči, že každých štrnásť dní prideme o poltucta mužov?“ vyprskla nervózne Eleanor.

„Nuž, skúsme to,“ ozval sa nezvyčajne rozhodne šéf, čím ukončil ďalšiu debatu. Obrátil sa k Eleanor. „Založíte kanceláriu v Norgeby House a dáte mi vedieť, čo potrebujete.“

„Ja?“ zatiahla prekvapene.

„Vy ste to vymysleli, Triggová. A vy to celé povediete.“ Eleanor si spomenula na obete, o ktorých debatovali pred pár minútami, a mykla sa pri šéfových slovách.

„Pane,“ zasiahol Michaels. „Nemyslím si, že slečna Triggová je na to kvalifikovaná. Bez urážky,“ dodal a kývol hlavou jej smerom. Ostatní na ňu neisto pozreli.

„To určite nie.“ Eleanor sa už dávno naučila byť tvrdá voči pohrdavosti mužov okolo nej.

„Pane,“ ozval sa dôstojník na opačnom konci stola. „Ja si tiež nemyslím, že slečna Triggová je správna voľba. S jej minulosťou...“ Hlavy pri stole sa znova pokývali, muži sa tvárili skepticky a čosi šomrali. Eleanor cítila na sebe ich pohľady, premýšľali o jej oddanosti. Nie je jedna z nás, hovorili ich tváre, nedá sa jej veriť. Hoci pre SOE urobila veľa, stále ju považovali za nepriateľa. Za cudziu. A pritom tak tvrdo pracovala na tom, aby splynula, aby potlačila všetok prízvuk. Požiadala o britské občianstvo. Raz jej žiadosť o udelenie občianstva zamietli na základe niečoho, čo nevedel pochopiť a zistiť ani šéf. Pred niekoľkými mesiacmi poslala žiadosť druhý raz a priložila jeho odporúčanie v nádeji, že to pomôže. No zatiaľ nedostala žiadnu odpoveď.

Eleanor si odkašľala, pripravená ustúpiť. No šéf ju predbehol. „Eleanor, vy tú kanceláriu založite,“ rozhodol. „Budete najímať a cvičiť dievčatá, a čo najrýchlejšie.“ Zdvihol ruku, aby naznačil, že nechce už nič počuť.

„Áno, pane.“ Sklonila hlavu, nechcela vidieť všetky tie pohľady, čo sa na ňu upierali.

Po schôdzi Eleanor čakala, kým všetci ostatní odídu, potom pristúpila k šefovi. „Pane, nemyslím si...“

„Nezmysel, Triggová. Všetci dobre vieme, že ste muž ako stvorený na tú prácu, pardon za výraz. Aj na vojnové úlohy, hoci to ostatní asi nechápu alebo to nechcú pripustiť.“

„Ale, pane, ak je to aj pravda, som outsiderka. Nemám na nič vplyv.“

„Ste outsiderka a to je jedna z vecí, prečo ste na tú úlohu ako stvorená.“ Stlmil hlas. „Už som unavený z toľkého zlyhávania a kritiky politiky. Vy nemáte osobnú zodpoved-

nosť ani nič iné neovplyvňuje váš úsudok.“ Prikývla, lebo vedela, že je to pravda. Nemala manžela ani detí, nič ju nerozptyľovalo. Záležalo by jej iba na poslaní – tak ako vždy.

„Ste si istý?“ opýtala sa ho, ale už dopredu poznala odpoveď. Hoci jej lichotilo, že šéf chce, aby práve ona tú kanceláriu viedla, prijala by aj to, keby ju samu nasadili ako agentku.

„Bez papierovania to nepôjde.“ Mal pravdu. V Londýne sa jej darilo skrývať svoju minulosť. No mať takéto poslanie, najmä teraz, keď nemala ešte vyriešené ani občianstvo, bola úplne iná vec. „V každom prípade, toto je dôležitejšie. Vy ste teraz šéfka oddelenia. Potrebujeme v prvom rade zohnať tie dievčatá. Vycvičiť ich. A musí to robiť niekto, komu budú veriť.“

„Ja?“ Eleanor vedela, že ostatné ženy pracujúce v SOE ju považujú za chladnú a vzdialenú, takú, ktorú by nepozvali na obed či čaj, a určite by jej neverili.

„Eleanor,“ pokračoval šéf prísny nízky hlasom a prebodával ju očami. „Len málokto z nás sa ocitol tam, kde sme to očakávali na začiatku vojny.“

To bola viac ako pravda, uvedomila si. Zamyslela sa nad tým, čo od nej chcel. Bola to príležitosť chopiť sa kormidla, napraviť všetky chyby, ktoré počas posledných mesiacov musela iba pozorovať, bezmocná čokoľvek urobiť. Nenasadia ju do terénu, ale toto bude oveľa väčšia príležitosť.

„Potrebujeme, aby ste zistili, kde také dievčatá hľadať, a nájsť ich,“ pokračoval šéf, ako keby už povedala áno. Vnútri však Eleanor zvädzala boj. Na jednej strane ju lákala perspektíva, že bude rozhodovať sama. No zároveň videla, aká obrovská úloha pred ňou stojí, ako balíček karát na stole. Muži to momentálne mali ťažké, a hoci v srdci vedela, že ženy by to zvládli ľahšie, najať ich bude herkulovská úloha. Bolo to priveľa a nevedela si to poriadne ani predstaviť.

Potom sa pozrela na fotografie všetkých nezvestných agentov SOE na stene, mladých mužov, ktorí obetovali vo vojne všetko. Predstavila si nemeckú tajnú službu Sicherheitsdienst v ich francúzskom sídle na Avenue Foch v Paríži. SD viedol povestný Sturmbannführer Hans Kriegler, bývalý veliteľ koncentračného tábora, o ktorom zo spisov Eleanor vedela, že bol nesmierne krutý. Hovorilo sa o ňom, že využíval deti miestnych na donútenie k priznaniu, že vešal väzňov na háky zaživa, vyťahoval z nich informácie a nechal ich potom zomrieť. Určite mal na svedomí aj záhubu mnohých agentov.

Eleanor vedela, že nemá na výber, len sa úlohy chopiť. „Dobre, potrebujem mať však nad všetkým kontrolu,“ povedala. Vždy bolo dôležité už na začiatku si stanoviť pevné podmienky.

„Budete ju mať.“

„A budem sa zodpovedať len vám.“ Špeciálne sektory za iných okolností podliehali jednému zo šéfových zástupcov. Eleanor pozrela kútikom oka na Michaela, ktorý sa ešte poneviera v chodbe. On a ostatní muži nebudú nadšení, ak bude práve ona šéfova pravá ruka a bude sa mu priamo zodpovedať. „Len vám,“ zopakovala, aby to zdôraznila.

„A žiadne byrokratické prekážky,“ slúbil jej šéf. „Bude sa zodpovedať a podliehať len mne.“ Počula v jeho hlase beznádej, ako veľmi ju v tejto chvíli potrebuje.

TRETIA KAPITOLA

M A R I E

Londýn 1944

Posledné miesto, na ktorom by Marie čakala, že ju naj-
mú ako tajnú agentku (ak sa na tom vôbec mala podie-
ľať), bola toaleta.

Asi pred hodinou sedela Marie za stolom pri okne v Town House, tichej kaviarni na York Street. Chodievala tam často, vychutnala si niekoľko minút ticha po nekonečnom ruchu v ošúchanej vojenskej kancelárii, kde pracovala ako pisárka. Premýšľala o nadchádzajúcom víkende, do ktorého zostávali iba dva dni, a usmiala sa, keď si predstavila päťročnú Tess a krivé zuby, ktoré jej určite už trochu vyrástli. Svoju dcéru vídávala len cez víkendy – a dni medzi tým Marie určite chýbali. Chcela byť s Tess niekde vonku na vidieku, hrať sa s ňou v potoku, zbierať kamienky. No nejako sa stalo, že musela zostať tu a zarábiť pár libier, aby udržala ich starnúci dom v Maida Vale, aby naň neuvalili hypotéku a nevzali im ho, ak im ho bombardovanie nevezme skôr.

V diaľke zaznel akýsi rachot, až na stole nadskočil riad. Marie inštinktívne siahla po plynovej maske, ktorú už nikto nenosil, odkedy sa skončil Blitz, teda bombardovanie britských miest. Zdvihla pohľad do výkladu kaviarne. Vonku pršalo a nie viac ako osem- alebo deväťročný chlapec sa snažil pozbierať z chodníka zvyšky uhlia. Zovrelo jej žalúdok. Kde je asi jeho matka?

Jasne si spomínala na deň pred viac ako dvoma rokmi, keď sa rozhodla poslať Tess preč. Najprv jej predstava rozlúčiť sa s dcérou pripadala nepredstaviteľná. Potom na ulicu dopadla bomba a zabila sedem detí. Chvalabohu, Tess medzi nimi nebola. Nasledujúce ráno začala Marie s prípravami.

Teraz bola Tess s tetou Hazel. Bola viac ako sesternica a trochu prísna, ale dievčatko mala rada. A Tess si obľúbila staré vikárstvo vo východnom Anglicku s nekonečnými skriňami a plesnivými škárami. Mohla tam behať po trávnikoch, keď to dovolilo počasie, pomáhať Hazel pri práci na pošte, keď bolo vonku škaredo. Marie si nikdy nevedela predstaviť, ako by posadila svoju dcérku do vlaku smerujúceho na vidiek, poslala ju do chladného kláštora ktovie kde, do rúk cudzích ľudí. Vídavala to však na King's Cross takmer každý piatok minulý rok, keď chodila na sever navštíviť Tess – matky potláčajúce slzy, naprávajúce deťom kabáty a šály, mladších súrodencov tisnúcich sa k starším, deti s priveľkými kuframi, snažiace sa utiecť cez okná vagóna. Cesta jej trvala dve hodiny, kým sa dostala k Tess a mohla ju vziať do náručia. Zostala až do nedele, kým jej Hazel nepripomenula, že by mala stihnúť posledný vlak, inak príde po zákazke vychádzania. Jej dcéra tam bola v bezpečí a v dobrých rukách. No to nič nezmenilo na skutočnosti, že bola iba streda a ona sa už nevedela dočkať.

Nemá Tess priviesť späť? To bola otázka, ktorá trápila Marie niekoľko posledných mesiacov, ale nevidela veľa detí vracajúcich sa do mesta. Bombardovanie Británie sa skončilo a nastal trochu normálnejší život, ktorý znamenal, že teraz už napríklad v noci nespávali na stanicích metra. Ešte však nebol ani zďaleka koniec vojny a Marie mala pocit, že má prísť aj dačo horšie.

Marie potlačila pochybnosti a vytiahla z tašky knihu. Bola to Baudelairova poézia, ktorú mala rada, lebo jeho elegantné verše ju viedli späť do minulosti, do krajších čias, keď ako dieťa trávila letá na pobreží v Britany.

„Prepáčte,“ oslovil ju vtom nejaký muž. Zdvihla zrak, nebolo jej vhod, že ju niekto vyrušuje. Bol asi štyridsiatnik, štíhly a celkom bežný v tvídovom športovom saku a okuliaroch. Na vedľajšom stole ležal na tanieri nedotknutý čajový koláčik, od ktorého práve vstal. „Len som zvedavý, čo čítate.“ Ktovie, či jej nechcel nadbiehať. Po meste sa teraz všade potulovali americkí vojaci, sypali sa o polnoci z krčiem, v skupinkách chodili ulicami a ich nepríjemný smiech narúšal ticho.

No tento muž mal britský prízvuk a tváril sa mierne, nebolo na ňom nič nevhodné. Marie podržala knihu tak, aby ju mohol vidieť. „Neprečítali by ste mi niečo?“ požiadal ju. „Viete, ja neviem po francúzsky.“

„Naozaj, nemyslím si...“ začala, prekvapená čudnou požiadavkou.

„Prosím,“ prerušil ju naliehavo. „Urobíte mi láskavosť.“ Zamyslela sa, prečo je to preňho také dôležité. Možno prišiel o niekoho vo Francúzsku alebo bol veterán, ktorý tam bojoval.

„Tak dobre,“ vzdala sa napokon. Niekoľko riadkov ju predsa nezabije. Začala čítať z jednej poémy. „N'importe où

hors du monde“ (Niekde mimo sveta). Hlas mala najprv nestý, ale postupne nadobúdala sebavedomie.

Po niekoľkých vetách Marie prestala. „Aké to bolo?“ Čakala, že ju požiada, aby čítala ďalej.

„Študovali ste francúzštinu?“

Pokrútila hlavou. „Nie, ale hovorím po francúzsky. Moja matka bola Francúzka a trávili sme tam letá, keď som bola dieťa.“ V skutočnosti tie letá predstavovali únik pred otcom, ktorý bol agresívny a pil, nevedel si nájsť prácu ani si ju udržať, nepriniesol domov žiadne peniaze, a okrem toho matke vyčítal, že Marie nie je chlapec. To bol dôvod, prečo matka a Marie trávili letá vo Francúzsku. A bol to aj dôvod, prečo Marie utiekla z domu v Herefordshire, kde ju vychovávali, do Londýna, keď mala osemnásť, a začala používať priezvisko po matke za slobodna. Vedela, že keby zostala v tom dome dlhšie, neprežila by to. Otcova povaha sa ešte viac zhoršovala.

„Máte výnimočný prízvuk,“ povedal muž. „Takmer dokonalý.“ Ako to mohol vedieť, keď údajne nehovoril po francúzsky? Premýšľala Marie. „Pracujete?“ opýtal sa jej.

„Áno,“ odvrkla. Bola to príliš osobná otázka. Rýchlo vstala, pohrabala sa v peňaženke, aby našla drobné. „Prepáčte, ale naozaj už musím ísť.“

Muž vystrel ruku a keď sa bližšie prizrela, zistila, že je to vizitka. „Nechcel som obťažovať, len som premýšľal, či náhodou nepotrebujete prácu.“ Vzala si vizitku. *Baker Street 64*, to bolo všetko. Žiadne meno ani názov kancelárie. „Opýtajte sa tam na Eleanor Triggovú.“

„Prečo by som mala?“ zatiahla zmätene. „Ja mám prácu.“

Pomalý pokýval hlavou. „Toto je niečo iné. Je to dôležitá práca a veľmi by sa vám hodila – a je dobre platená. Žiaľ, viac vám nemôžem povedať.“

„Kedy by som tam mala zájsť?“ opýtala sa, no pritom si bola istá, že tam nikdy nepôjde.

„Hneď teraz.“ Čakala, že jej navrhne nejakú konkrétnu hodinu. „Pôjdete?“

Marie nechala na stole niekoľko drobných a bez slova vyšla z kaviarne, aby sa čo najskôr zbavila toho dotieravého muža. Vonku si otvorila dáždník a napravila vzorovaný šál červenej burgundskej farby, ktorý ju chránil pred chladom. Zašla za roh, potom zastala a obzrela sa cez plece, či ju náhodou nesleduje. Pozrela na vizitku, vyzerala veľmi oficiálne. Čierno-biela.

Mohla tomu mužovi povedať hneď nie, uvedomila si. Aj teraz mohla tú vizitku odhodiť a pokračovať svojou cestou. Ale bola zvedavá, aká práca by to bola a u koho? Možno by to bolo niečo zaujímavejšie ako nekonečné klepanie na písacom stroji. Ten muž povedal, že je to aj dobre platené, a práve to Marie veľmi potrebovala.

O desať minút stála na konci Baker Street. Zastala pri poštovej schránke na rohu. Spomenula si, že na Baker Street mal stáť slávny dom Sherlocka Holmesa. Vždy si ho predstavovala záhadný, obklopený hmlou. No bol ako všetky ostatné kancelárske budovy a na prízemí videla kvetinárstvo. Ďalej v rade stáli tehlové mestské domy, ktoré tiež zmenili na kancelárie. Podišla k číslu 64, potom zaváhala. Na dverách bol nápis Inter-Services, výskumná kancelária. Dopekla, o čo tu šlo?

Skôr ako stihla zaklopať, dvere sa otvorili a objavila sa v nich ruka, ktorá ukázala vľavo. „Orchard Court, Portman Square. Zabočte za roh a potom pokračujte ďalej po ulici.“

„Prepáčte,“ povedala Marie a podržala vizitku, hoci nikoho vo dverách nevidela. „Volám sa Marie Rouxová. Po-

vedali mi, že mám prísť sem a opýtať sa na Eleanor Triggovú.“ Dvere sa zatvorili.

„Je to čoraz zaujímavejšie,“ zašomrala a spomenula si na Tessinu obľúbenú knihu *Alica v krajine zázrakov*, ktorú jej Marie čítala nahlas, vždy keď ju prišla navštíviť. Za rohom uvidela rad domov. Vykročila po ulici k Portman Square a našla budovu s nápisom Orchard Court. Marie zaklopala. Nikto sa neozýval. Začínala mať pocit, že si z nej niekto poriadne vystrelil. Obrátila sa, že sa vráti domov a zabudne na celé toto bláznovstvo.

Vtom sa za ňou so škripotom otvorili dvere. Obrátila sa naspäť k bielo vlasému sluhovi. „Áno?“ Chladne na ňu pozrel, ako keby bola nejaká podomová predavačka a nasilu ponúkala svoj tovar. Marie bola príliš nervózna, aby niečo povedala, tak iba ukázala vizitku.

Sluha jej pokynul, aby vošla. „Poďte.“ Povedal to netrepežlivo, ako keby ju už čakali a ona meškala. Viedol ju cez foyer s vysokým stropom a nápadným lustrom. Mala pocit, ako keby to bol kedysi vchod do luxusného domu. Sluha otvoril dvere vpravo, potom ich rýchlo zatvoril. „Zostaňte tu,“ povedal jej.

Marie nervózne postávala vo foyeri, mala pocit, akoby sem vôbec nepatrla. Počula na poschodí nad sebou kroky a obrátila sa, keď na vyrezávanom schodisku zbadala svetlovlasého muža, ktorý po ňom schádzal. Keď si ju všimol, zastal. „Takže vy ste prišli do Rakety?“ opýtal sa.

„Neviem, o čom hovoríte.“

Usmial sa. „Teda ste sem vošli len náhodou?“ Ani nečakal na odpoveď. „Raketa – tak to tu voláme.“ Ukázal po foyeri.

Znova sa objavil sluha a odkašľal si. Stále sa tváril prisne, takže Marie nadobudla dojem, že sa tu nesmie veľa rozprá-

vať. Svetlovlasý muž bez slova zmizol za rohom, kde podľa všetkého bol nekonečný rad dverí.

Sluha viedol Marie po chodbe a otvoril dvere na toailete, obloženej ónyxovými a bielymi obkladačkami. Prekvapene sa k nemu obrátila, veď nechcela ísť na záchod. „Počkajte tu.“

Skôr ako Marie stihla namietnuť, sluha zatvoril dvere a nechal ju tam samu. Stála a neisto vdychovala pach plesne a čistiacich prostriedkov. Požiadal ju, aby počkala na toailete! Mala by čo najskôr odísť, ale nevedela ako. Sadla si na okraj vane na nožičkách a prekrížila si členky. Prešlo päť minút, potom desať.

Konečne sa otvorili dvere a dovnútra vošla žena. Bola staršia ako Marie aspoň o desať rokov, možno aj o dvadsať. Tvárila sa vážne. Marie sa najprv zdalo, že má krátke vlasy, ale potom si všimla, že ich má stiahnuté na zátylku do tesného drdola. Nemala mejkap ani šperky, bielu naškrobenú blúzku mala dokonale vyžehlenú, takmer ako vojačka.

„Som Eleanor Triggová, hlavná náborová dôstojníčka. Prepáčte za atmosféru,“ dodala strnulo. „Nemáme dosť priestoru.“ Bolo to čudné vysvetlenie, veď budova bola veľká a Marie videla veľa dverí. No potom si spomenula na muža, pred ktorým sa sluha zdráhal rozprávať. Možno ľudia, ktorí sem chodili, nemali jeden druhého vidieť.

Eleanor prešla po Marie pohľadom, ako keby hodnotila nejakú vázu alebo šperk. Pohľad mala stále pevný. „Takže ste sa rozhodli?“ opýtala sa, ako keby to bol koniec dlhého rozhovoru a nestretli sa len pred niekoľkými sekundami.

„Rozhodla?“ prekvapene zopakovala Marie.

„Áno. Mali ste sa rozhodnúť, či chcete riskovať život, a ja sa mám rozhodnúť, či vám to umožním.“

Marie horúčkovo premýšľala. „Prepáčte... asi si nerozumieme.“

„Neviete, kto sme, však?“ Marie pokrútila hlavou. „Tak potom čo tu robíte?“

„Nejaký muž v kaviarni mi dal vizitku a...“ Marie sa odmlčala, aj jej to znelo hlúpo. Veď si ani neprečítala jeho meno. „Mala by som radšej ísť.“ Vstala.

Žena jej však položila ruku na plece. „Netreba. To, že nevíete, kto sme, ešte neznamená, že by ste tu nemali byť. Často nachádzame cieľ tam, kde ho najmenej očakávame – alebo nie.“ Hovorila rázne, nežensky a prísne. „Nevyčítajte nič mužovi, ktorý vás sem poslal. Nesmel vám povedať viac. Naša práca je prísne tajná. Mnohí, ktorí pracujú na vysokých úrovniach v britskej vláde, netušia, čo robíme.“

„A čo presne robíte?“ opýtala sa Marie.

„Sme súčasťou SOE, jednotky pre špeciálne operácie.“

„Aha,“ zatiahla Marie, hoci odpovedi nerozumela.

„Tajné operácie.“

„Ako napríklad lúštitelia kódov v Bletchley?“ Poznala dievča, ktoré od nich odišlo, aby tam pracovalo.

„Niečo také. Naša práca je však trochu fyzicky náročnejšia.“

„V Európe?“ Eleanor prikývla. Marie to došlo: chcú ju poslať preč, do vojny. „Chcete, aby som bola špiónka?“

„Tu sa nekladú otázky,“ odvrkla Eleanor. Tak potom to nie je miesto pre ňu, pomyslela si Marie. Vždy bola zvedavá, až príliš zvedavá, ako by sa vyjadřila jej matka. Nikdy sa neprestávala vypytovať, čo len zhoršovalo otcovu náladu, ako si Marie uvedomila, keď bola tínedžerka. „Nie sme špióni,“ dodala Eleanor, ako keby ten pojem predstavoval nejakú urážku. „Špiónáž je záležitosť MI6. Tu, v SOE, sú naším

poslaním sabotáže alebo ničenie elektrických vedení či železničných tratí, telegrafných drôtov, fabrík a podobne, aby sme uškodili Nemcom. Okrem toho pomáhame vyzbrojovať miestnych partizánov a podporujeme ich.“

„Nikdy som o takých veciach nepočula.“

„Presne tak.“ Ako keby to Eleanor potešilo.

„Prečo si myslíte, že by som sa na takom niečom mohla zúčastniť? Nie som kvalifikovaná.“

„Nezmysel. Ste múdra a schopná.“ Ako to táto žena, s ktorou sa len pred chvíľou stretla, mohla vedieť? Bolo to prvý raz v živote, čo ju niekto takto opísal. Jej otec tvrdil presný opak. A Richard, jej bývalý manžel, sa k nej správal pekne, ale trvalo to len krátko, a ako sa to všetko skončilo? Marie sa tak nikdy necítila, ale napriek strachu sa trochu vystrela. „Ovládajte jazyk. Ste presne taká, akú hľadáme. Hráte na nejakom hudobnom nástroji?“ opýtala sa Eleanor.

Hoci ju už nič nemalo prekvapiť, tá otázka jej naozaj pripadala čudná. „Keď som bola malá, hrala som na klavíri. A v škole na harfe.“

„To by sa hodilo. Otvorte ústa,“ prikázala jej Eleanor stroho. Marie si bola istá, že ju zle počula, ale Eleanor to myslela vážne. „Ústa,“ zopakovala netrpezlivo. Marie neochotne poslúchla. Eleanor jej pozrela do úst ako nejaká zubárka. Marie sa naježila – bolo to od ženy, s ktorou sa práve zoznámila, priveľa. „Tú plombu vzadu treba dať preč,“ rozhodla Eleanor a ustúpila.

„Preč?“ zopakovala vyľakane Marie. „Veď je to dobrá plomba, mám ju len rok a bola dosť drahá.“

„Presne tak. Drahá. Hneď by prišli na to, že ste Angličanka. Musíme ju nahradiť porcelánovou – také používajú Francúzi.“

Marie si začala pomaly dávať všetko dokopy: záujem o jej jazykové schopnosti, Eleanorina starosť, že má anglickú plombu. „Chcete, aby som vyzerala ako Francúzka, však?“

„Okrem iného, áno. Skôr ako vás nasadíme, vycvičíme vás – prejdete výcvikom.“ Eleanor hovorila tak, ako keby už Marie so všetkým súhlasila. „Toľko vám môžem zatiaľ povedať. Pri našich operáciách je najdôležitejšia utajenosť.“

Nasadiť. Operácie. Marie sa zakrútila hlava. Zdalo sa jej nereálne, že v tomto elegantnom mestskom dome len niekoľko krokov od rušnej Oxford Street sa skrýva organizácia bojujúca proti Nemecku.

„O hodinu sem po vás príde auto a odvezie vás do výcvikovej školy,“ dodala Eleanor, ako keby už bolo všetko dohodnuté.

„Hneď teraz? Ale to je priskoro! Musím si všetko zariadené, zbaliť sa...“

„Vždy je to tak,“ odvetila Eleanor. Možno, pomyslela si Marie, nechcú dať možnosť ľuďom vrátiť sa domov, aby si to rozmysleli. „Dáme vám všetko, čo potrebujete, a upovedomíme aj vášho zamestnávateľa.“ Marie prekvapene pozrela na Eleanor. Nepovedala zatiaľ, kde pracuje. Uvedomila si, že títo ľudia, ktokoľvek boli, vedia o nej priveľa. A to stretnutie v kaviarni nebola náhoda.

„Ako dlho budem preč?“ opýtala sa Marie.

„To závisí od vášho poslania a mnohých okolností. Môžete však kedykoľvek prácu pre nás ukončiť.“

Odíď hneď teraz, akoby jej napovedal nejaký cudzí hlas. Marie sa však ocitla v niečom väčšom a hlbšom, ako si predstavovala. Nohy jej zostávali akoby vrastené v zemi a stále ju premáhala zvedavosť. „Mám dcérku neďaleko Ely, u tety. Má iba päť rokov.“